

Warszawa, dnia 13 kwietnia 2021 r.

Sygn. akt KR II R 41/19

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Sebastian Kaleta

Członkowie Komisji:

Wiktor Klimiuk, Łukasz Kondratko, Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Jan Mosiński,
Sławomir Potapowicz, Adam Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym

wniosku Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy
o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr
KR II R 41/19 z 16 marca 2021 r.

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta m.st.
Warszawy, M P , K S , E M oraz
Prokuratora Regionalnego w Warszawie

na podstawie art. 10 i 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach
usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości
warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r.
poz. 1709; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 111 § 1 i § 1b ustawy z dnia
14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.
z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 187; dalej: k.p.a.)

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR II R 41/19 z 16 marca 2021 r.;
2. na podstawie art. 16 ust. 3 i ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Strona Miasto Stołeczne Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy pismem z 30 marca 2021 r. (data wpływu: 6 kwietnia 2021 r.) wniosła o uzupełnienie decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich z 16 marca 2021 r. nr KR II R 41/19 co do rozstrzygnięcia o obowiązku zwrotu przez beneficjentów decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 444/GK/DW/2011, równowartości nienależnego świadczenia odpowiadającego cenie sprzedaży przez beneficjentów decyzji reprivatyzacyjnej (ich następców prawnych) udziałów w prawie użytkowania wieczystego, z zastrzeżeniem, że zapłata tej kwoty przez jednego z adresatów obowiązku zwalnia pozostałych w stosunku do uprawnionego Miasta Stołecznego Warszawy.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w ocenie wnioskodawcy w niniejszej sprawie zachodziły podstawy do orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia (art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r.), którego jednak organ rozpoznający sprawę nie orzekł.

W ocenie strony Komisja wydając rozstrzygnięcie w sprawie niniejszej nie wzięła bowiem pod uwagę interesu m.st. Warszawy (a ściślej interesu społeczności lokalnej m.st. Warszawy), co w sposób oczywisty godzi w interesy majątkowe m.st. Warszawy, jako podmiotu na rzecz którego zwrot miałby być dokonany, jak również względy ekonomiki procesowej, wobec konieczności wszczynania przez m.st. Warszawa dodatkowych procedur, związanych ze zwrotem wypłaconego odszkodowania.

Wskazano również, że nie zaszyły jakiegokolwiek względy, w szczególności „ważny interes społeczny lub uzasadniony interes obywatela”, o których mowa w przepisie art. 31 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r., które uzasadniałyby odstąpienie przez Komisję od nałożenia w decyzji obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia.

W uzasadnieniu wniosku strona wskazywała również, że brak orzeczenia o obowiązku zwrotu nienależnego świadczenia przeczy praktyce Komisji, która stwierdzając wadliwość decyzji Prezydenta m.st. Warszawy wielokrotnie orzekała o obowiązku zwrotu równowartości świadczeń podlegających zwrotowi.

W ocenie Komisji wniosek jest bezpodstawny, dlatego też odmówiono uzupełnienia przedmiotowej decyzji zgodnie z treścią żądania zawartego w piśmie z 30 marca 2021 r.

Zgodnie z treścią art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w decyzji, o której mowa w art. 29 ust. 1, Komisja może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia

na osobę należącą do jednej z wymienionych w tym przepisie kategorii. Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia ma w związku z tym charakter fakultatywny. Oznacza to, że „ustawodawca wyposażył Komisję w kompetencję do odstąpienia od nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, poddając dyskrejonalnej ocenie organu zasadność skorzystania z wymienionego uprawnienia. Uprawnienia Komisji jako wyjątku od zasady nie można interpretować w sposób rozszerzający.

Instytucja uregulowana w art. 31 ustawy z 9 marca 2017 r. oparta została na podwójnym uznaniu. **Po pierwsze**, Komisja w granicach tzw. „luzu decyzyjnego” może nałożyć obowiązek zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. **Po drugie**, w granicach swej dyskrejonalnej oceny może zmniejszyć jego wysokość lub odstąpić od jego nałożenia (por. Dalkowska Anna (red.), *Szczególne zasady usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa. Komentarz do wybranych przepisów*, Opublikowano: LEX/el. 2018). Nałożenie obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia zależy każdorazowo od okoliczności konkretnej sprawy.

Tymczasem wnioskodawca nie wyjaśnił dlaczego, w jego ocenie, w niniejszej sprawie zachodziły przesłanki nałożenia obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, ograniczając się do wskazania podstaw prawnych nałożenia obowiązku wynikających z ustawy z 9 marca 2017 r. W uzasadnieniu wniosku wskazano kilka spraw, w których Komisja orzekła o nałożeniu obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia, jednak okoliczności dotyczące tych spraw nie są tożsame z okolicznościami sprawy dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Zagórnej/Czerniakowskiej. Istotnie, jak wskazuje pełnomocnik Miasta Stołecznego Warszawy, w decyzjach organów wymagana jest stałość formułowanych poglądów, jednakże na tle tożsamego stanu faktyczno-prawnego. W sprawach, na które powołuje się pełnomocnik, stan faktyczny oraz prawny nie jest tożsamy ze stanem rozpoznawanej sprawy.

Niezależnie od braku tożsamego stanu faktyczno-prawnego należy wskazać, że w ustawie z 9 marca 2017 r. w art. 38 ust. 1 wyłączono w toku postępowań przed Komisją stosowanie art. 8 § 2 k.p.a., mówiącego, że „*Organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym*”.

Należy także zauważyć, że na podstawie art. 2 ustawy z dnia 17 września 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa,

ustawy o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników oraz ustawy o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r. poz. 1709) dokonano zmiany art. 56 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz. U. z 2019 r. poz. 2181 oraz z 2020 r. poz. 284 i 875). Zgodnie ze znowelizowaną treścią ww. przepisu w ust. 1 art. 56 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Z przychodów uzyskanych ze zbycia akcji lub udziałów należących do Skarbu Państwa tworzy się państwowy fundusz celowy pod nazwą Fundusz Reprywatyzacji, na rachunku którego są gromadzone środki pochodzące ze sprzedaży 5% akcji należących do Skarbu Państwa w każdej ze spółek powstałych w wyniku komercjalizacji, środki z tytułu świadczeń należnych Skarbowi Państwa, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 31a oraz art. 39 ust. 3 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz.U. z 2018 r. poz. 2267 oraz z 2020 r. poz. 1709), a także odsetki od środków na rachunku Funduszu, z przeznaczeniem na cele związane z zaspokajaniem roszczeń byłych właścicieli mienia przejętego przez Skarb Państwa oraz wypłatę odszkodowań lub zadośćuczynień, o których mowa w art. 33 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprywatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa,(...):”.

Przepis ten wyraźnie wskazuje, że środkami z tytułu świadczeń należnych Skarbowi Państwa, są świadczenia nałożone na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z nałożeniem obowiązku zwrotu równowartości nienależnego świadczenia. Zatem zgodnie z nowelizacją na podstawie ustawy z 17 września 2020 r. obowiązek zwrotu nastąpiłby *de facto* na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy.

Należy wskazać, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy ustanawiająca na rzecz Marty Pierzchlewskiej i Krystyny Zbrozińskiej-Sobczak prawo użytkowania wieczystego, zawierała błędy powstałe w wyniku niestaranności organu. Prezydent m.st. Warszawy nie wykonując takich podstawowych czynności jak np. zapytanie skierowane do komórek zajmujących się ewidencją ludności (lub po prostu w bazie PESEL) czy osoby będące stronami postępowania nadal żyją, sam doprowadził do okoliczności w której wydano decyzję obarczoną wadą mogącą skutkować jej nieważnością albo stwierdzeniem jej wydania z naruszeniem prawa. Tymczasem aktualnie m.st. Warszawa chce przerzucić swoje obowiązki związane z dbaniem o majątek komunalny na inny organ (Komisję), mimo swoich zaniedbań.

Ubocznie wskazać należy, że decyzja Komisji z 16 marca 2021 r. nie zamyka Miastu Stołecznemu Warszawie dochodzenia ewentualnych roszczeń na drodze postępowania cywilnego przed sądami powszechnymi.

Wobec powyższego, orzeczono jak w osnowie postanowienia.

Przewodniczący Komisji
Sebastian Kaleta

Pouczenie:

1. Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. od niniejszego postanowienia **nie przysługuje środek zaskarżenia**. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienie o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.
2. Zgodnie z art. 111 § 1 b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia; natomiast art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.

